

Sygn. akt VI GC 377/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marta Zalewska

Protokolant: Agnieszka Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2022 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w S.

przeciwko: (...) S.A. z/s w R.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

I. oddala powództwo

II. zasądza od powoda (...) Spółka z o.o. w S. na rzecz pozwanego (...) S.A. z/s w R. kwotę 2.537,00zł (dwa tysiące pięćset trzydzieści siedem złotych 00/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 377/21

Uzasadnienie wyroku z dnia 10.02.2022r.

Powód (...) sp. z o.o. w S. wniósł przeciwko pozwanej (...) S.A. w R. powództwo o nakazanie pozwanej złożenia pisemnych przeprosin o treści i w sposób wskazany w pkt 1 żądania pozwu, ponadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz Publicznej Szkoły Podstawowej w B. kwoty 10.000zł na podstawie art. 24§1 kc w zw. z art. 43 kc oraz kosztów procesu. Uzasadził, iż pozwana domagała się od powoda zapłaty kwoty 8.248,77zł z odsetkami za opóźnienie od dnia 23.03.2017r. tytułem kary umownej z tytułu rzekomego uniemożliwienia przez powoda pozwanej realizacji umowy z dnia 15.03.2015r. Powódka nie uznała wskazanego roszczenia, gdyż umowa nigdy nie weszła w życie, zatem nie było podstaw do formułowania jakichkolwiek roszczeń na podstawie takiej umowy, co było jasne i bezspeczne, a mimo to pozwana wniosła do Krajowego Rejestru Długów S.A. o wpis tej wierzytelności, co zostało dokonane zgodnie z wnioskiem. Powód starał się o zawarcie umowy leasingu oraz o uzyskanie kredytu obrotowego i w związku z nieprawdziwymi informacjami podanymi przez pozwanego do KRD zmuszona była prostować tę sytuację, które to informacje naruszyły jej dobre imię, markę, reputację i wiarygodność kontraktową. O bezzasadności wierzytelności zgłoszonej do KRD przez pozwanego przesądziły wyroki obu instancji: Sądu Rejonowego w G., a następnie Sądu Okręgowego w G. (wyrok oddalający powództwo i wyrok oddalający apelację z dnia odpowiednio: 24.01.2019r. i 18.10.2019r. w sprawie pod sygn. odpowiednio VI GC 207/2018 i XII Ga 452/19) . W związku z wydaniem przez sąd II instancji prawomocnego wyroku w przedmiotowej sprawie powódka powzięła wiedzę o bezprawnym działaniu pozwanej polegającym na dokonaniu w KRD wpisu nieistniejącego zobowiązania. Powódka cieszyła się dobrą kondycją finansową, rzetelnością kontraktową i nie było ze strony pozwanej podstaw do obawy, że brak wpisu do KRD może doprowadzić pośrednio do niemożności zaspokojenia pozwanego. Taki wpis miał wyłącznie charakter represji względem podmiotu, który zasadnie odmówił spełnienia świadczenia, po to, by wymusić po stronie powoda zapłatę nienależnego świadczenia, co stanowiło nadużycie prawa podmiotowego, które nie może być poczytane za

wykonywanie prawa i korzystać z ochrony. Wskazał też, iż powódka w toku postępowania sądowego o zapłatę tej kary dokonała omyłkowo wpłaty na rzecz (...) kwoty 4.351,74zł i następnie pismem z dnia 23.01.2018r. wskazując na swą pomyłkę zwróciła się do pozwanego o zwrot tej kwoty, czego pozwany nie wykonał, traktując wpłatę jako dokonaną na poczet roszczenia, które figurowało w KRD. Mimo to pozwana zaniechała zmiany wpisu do KRD w zakresie zmniejszenia kwoty zobowiązania, co nosi również znamiona bezprawności, a wysokość zobowiązania objętego wpisem do KRD ma wpływ na postrzeganie dłużnika jako nierzetelnego płatnika. Pozwany dopiero po wydaniu orzeczenia w II instancji oddalającego apelację pozwanego spowodował wykreślenie powódki z KRD. Uzasadnił też, iż wbrew art. 15 ust. 1 pkt 1 Ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych ... wierzytelność pozwanego zgłoszona do KRD nie powstała w związku z żadnym łączącym strony stosunkiem prawnym: została naliczona jako kara umowna w oparciu o umowę, która nie łączyła stron.

W odpowiedzi na pozew (k. 100-101) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Przywołując przepis art. 2.1 pkt cyt. Ustawy wskazał, iż informacją gospodarczą w zakresie zobowiązania pieniężnego jest informacja o kwestionowaniu przez dłużnika istnienia zobowiązania i pozwany taką informację podał do KRD. Zarzucił, iż w dniu 17.03.2015r. podpisując umowę strony umówiły się m.in., że jeśli powód uniemożliwi pozwanemu sprzedaż energii, to powód zapłaci karę umowną. Powód następnie zawarł z innym sprzedawcą: CEZ umowę na sprzedaż energii, czym uniemożliwił sprzedaż energii, w związku z czym w dacie ujawniania informacji gospodarczej o zobowiązaniu powoda, tj. 31.05.2017r. pozwany miał pełne podstawy ku temu, by naliczyć powodowi karę umowną za niewykonanie zobowiązania umownego. Prawomocny wyrok oddalający powództwo nie może z mocą wsteczną w sposób wiążący, tj. na dzień 31.05.2017r. wskazywać na bezprawność zachowania pozwanego, gdyż wiąże on nie tylko strony procesu, ale wszystkie podmioty od daty swej prawomocności i na przyszłość, tj. od dnia 18.10.2019r. i po takim wyroku pozwany zastosował się do niego, tj. usunął z KRD informację o powodzie i jego długu. Zarzucił, iż pomimo wezwania przedsądowego do zapłaty z dnia 29.03.2017r. powód zaniechał skorzystać ze sprzeciwu na podstawie cyt. Ustawy, godząc się na ujawnienie o nim informacji. Żądana kwota 10 tys. złotych przewyższa sporny dług.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powoda na rozprawie uzasadnił i sprecyzował, iż skorzystanie z uprawnienia w trybie cyt. Ustawy przez pozwanego było sprzeczne z społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa, gdyż wymiana informacji gospodarczej służy ocenie wiarygodności danego podmiotu, w tym wypłacalności, ale również rzetelności w dotrzymywaniu umów. Natomiast rejestr nie służy represjonowaniu podmiotów gospodarczych: pozwany zgłosił nieistniejącą wierzytelność w celu przymuszenia powoda do jej zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

Poza sporem było, iż w dniu 31.05.2017r. na wniosek pozwanego (...) S.A. ujawnił w swym rejestrze informację gospodarczą o niezapłaconym zobowiązaniu, wskazując na dłużnika: powoda, wierzyciela: pozwanego, tytuł prawny zobowiązania: kara umowna energia, kwota zadłużenia: 8.248,77zł, termin wymagalności: 22.03.2017r., datę wysłania wezwania: 29.03.2017r. i liczbę opóźnienia dni w zapłacie: 119. Wskazał też, że cyt. ”Sprawy mogą być sporne. Dłużnik zakwestionował zobowiązania” (treść informacji k. 12). Poza sporem było, iż pozwany dokonując takiego zgłoszenia wypełnił wymóg ustawowy wynikający z art. 15 pkt 2 i 3 Ustawy z dnia 9.04.2010r. o udostępnianiu informacji gospodarczych. Sporne w tym procesie było, czy zobowiązanie powstało w związku z określonym stosunkiem prawnym, w szczególności z tytułu umowy związanej z wykonywaniem działalności gospodarczej w myśl art. 15 pkt 1 cyt. Ustawy oraz czy pozwany zgłaszając do rejestru tej treści informację nadużył prawa podmiotowego i działał sprzecznie ze społeczno -gospodarczym przeznaczeniem tego prawa : w celu wymuszenia na powodzie bezzasadnej zapłaty nieistniejącego długu. Poza sporem było natomiast, że w dacie zgłaszania tej informacji oraz umieszczenia jej w KRD zgłoszona tam wierzytelność z tytułu kary umownej była sporna między stronami, co w konsekwencji doprowadziło do wytoczenia przez pozwanego powództwa przed SR w G. i wyrokiem z dnia 24.01.2019r. sąd ten oddalił powództwo o zapłatę kary umownej, a następnie SO w G.prawomocnym wyrokiem z dnia 18.10.2019r. oddalił apelację pozwanego od tego wyroku. Z uzasadnień obu wyroków, iż powód dochodził zapłaty kary umownej, prawidłowo wyliczonej co do wysokości, na podstawie zapisu §3 pkt 3.3 Regulaminu oferty stanowiącej integralną część umowy sprzedaży energii podpisanej przez strony w dniu 17.03.2015r., który stanowił, iż pozwany D. sp zo.o. (a powód w niniejszym procesie) zobowiązał się do nierozwiązywania zawartej z (...)

umowy. W przypadku rozwiązania umowy w okresie obowiązywania gwarancji ceny lub (alternatywa rozłączna) w przypadku uniemożliwienia realizacji sprzedaży energii elektrycznej z przyczyn leżących po stronie pozwanego (w tym procesie powoda) był on zobowiązany do zapłaty na rzecz (...) kary umownej. Tamten proces cywilny skupiał się w istocie na wykładni zapisu umowy sprzedaży energii podpisanej w dniu 17.03.2015r. zgodnie z którym cyt. „umowa została zawarta na czas nieokreślony, ze skutkiem od dnia 1.01.2016r., jednak nie wcześniej niż po skutecznym przeprowadzeniu procesu zmiany sprzedawcy u operatora systemu dystrybucji ((...)) i wejściu w życie umowy dystrybucyjnej”. Z ustaleń faktycznych sądu I instancji wynika, iż powód na podstawie podpisanej w dniu 17.03.2015r. umowy sprzedaży energii elektrycznej jako pełnomocnik spółki (...) dokonał zgłoszenia do operatora zmiany sprzedawcy w dniu 7.10.2015r. i proces ten zweryfikowano pozytywnie dnia 14.10.2015r. Następnie analogiczne zgłoszenie zostało dokonane w dniu ostatecznie 15.12.2015r. przez innego sprzedawcę: (...) sp. z o.o., ze wskazaniem innego odbiorcy na ten sam punkt odbioru energii i na ten sam dzień, co (...): 1.01.2016r.: A. D., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), następnie (...) sp. z o.o. dokonał zgłoszenia zmiany tego odbiorcy na planowaną datę rozpoczęcia sprzedaży: 1.03.2017r. na pozwaną spółkę (...). W związku z powyższym powód (...) zwrócił się do pozwanej spółki, by do dnia 1.08.2016r. wskazał, czy sprzedawcą jest powód, na co pozwany nie udzielił odpowiedzi, w związku z czym powód poinformował, że umowa z dnia 17.03.2015r. jest realizowana z datą obowiązywania: 1.01.2016r. Ostatecznie zgłoszenie zmiany sprzedawcy od (...) zostało anulowane przez (...) S.A. w G. ze skutkiem na dzień 1.01.2016r. : rolę sprzedawcy od dnia 1.01.2016r. pełni (...) Polska, odbiorcą energii w okresie 1.01.2016r. – 28.02.2017r. był A. D., a od 1.03.2017r. do chwili obecnej (...) sp. z o. o. Nie jest wiadomym, kto dokonał anulacji tego zgłoszenia (k. 14 i 15 uzasadnienia wyroku SR). Pismem z dnia 21.11.2016r. pozwany D. zwrócił się do powoda (...) o rozwiązanie spornej umowy sprzedaży za porozumieniem stron w związku z zakończeniem poboru energii na dzień 31.01.2016r. , informując przy tym o rozwiązaniu z dniem 21.01.2016r. umowy dystrybucyjnej. Pismem z dnia 30.12.2016r. powód ((...)) poinformował pozwanego ((...) sp. z o.o.), że umowa sprzedaży z datą wejścia w życie 1.01.2016r. nie była realizowana w związku z czym naliczył karę umowną i wystawił w dniu 6.03.2017r. notę obciążeniową, o której zapłatę wezwał pismem z dnia 29.03.2017r. Pozwany w dniu 19.01.2018r. dokonał omyłkowo wpłaty na rachunek powoda ((...)) w kwocie 4.351,74zł, którą pozostawił w swoich księgach bez zarachowania, nie uwzględniając wniosku pozwanego o zwrot tejże wpłaty, którą potraktował jako formę częściowego zabezpieczenia roszczeń objętych pozwem. Sądy obu instancji uznały bezzasadność naliczonej kary umownej stwierdzając, iż pismo (...) sp. z o.o. o rozwiązanie umowy nie mogło wywrzeć skutku prawnego, bowiem umowa ta na dzień 1.01.2016r. nie weszła w życie, albowiem zmiana po stronie sprzedawcy na rzecz (...) została wprawdzie pozytywnie zweryfikowana przez dystrybutora: E. Operator, ale następnie została ona anulowana na dzień 1.01.2016r. Tym samym nie weszły w życie również postanowienia tej umowy dotyczące kary umownej. Sądy obu instancji wskazały, iż powód nie wykazał okoliczności uprawniającej go do naliczenia kary umownej, tj. że to pozwany anulował zgłoszenie zmiany sprzedawcy dokonane przez powoda w dniu 7.10.2015r. Powyższe zresztą, zdaniem tych sądów, nie miało istotnego znaczenia w sprawie w świetle wykładni zapisów umowy sprzedaży z dnia 17.03.2015r., gdzie sądy utożsały pojęcie „wejście w życie umowy uzależnione od skutecznego przeprowadzenia procesu zmiany sprzedawcy i wejście w życie umowy dystrybucyjnej” z pojęciem „jej obowiązywania” (ocena prawna Sądu Rejonowego k. 29 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w G. k. 34, gdzie z kolei sąd ten utożsał pojęcie: „realizacja umowy sprzedaży energii elektrycznej” z terminem „trwanie umowy”). (dowód: w/w wyroki z uzasadnieniami k. 22- 34).

Pozew w w/w sprawie o zapłatę kary umownej został wniesiony przez (...) w dniu 8.06.2017r. do SR w R.który następnie na skutek sprzeciwu od nakazu zapłaty przekazał sprawę według właściwości miejscowej Sądowi Rejonowemu w G.. (dowód: pismo powoda do Banku Spółdzielczego w S. z dnia 20.11.2018r. k. 15).

Powód prowadzi działalność gospodarczą w postaci produkcji i sprzedaży betonu i wyrobów betonowych z łącznym obrotem przekraczającym 10 mln zł. Działalność tą prowadzi korzystając z kredytów obrotowych oraz inwestycyjnych od wielu lat. W/w okresie czasu powodowa spółka starała się o odnowienie kredytu bieżącego w swoim stałym banku: Banku Spółdzielczym w S.. W związku ze standardową procedurą tego banku sprawdzającą osobę ubiegającą się o kredyt w BIK, zarówno bank ten, jak i firma leasingowa F. (...) leasingująca powodowi pojazdy pozyskali informację o w/w zadłużeniu powoda względem (...). Wskutek niniejszego wpisu spółka spadła na gorszy poziom wiarygodności klienta, a powód był zmuszony do udzielenia zarówno bankowi, jak i firmie leasingowej wyjaśnień

okoliczności tego wpisu, tłumacząc się, że jest to wierzytelność, której powód nie uznaje i będzie o nią prowadzony proces sądowy. W wyniku tych wyjaśnień powód jako firma, która nigdy wcześniej nie figurowała w KR D, jak również od wielu lat współpracująca z Bankiem Spółdzielczym w S. i firmą leasingową uzyskała zarówno kredyt, jak i leasing dodatkowych pojazdów. Dla firmy leasingowej informacja o sporności wierzytelności nie ma znaczenia dla oceny ratingu klienta, gdyż taki klient może proces przegrać o taką wierzytelność, co dodatkowo spowoduje po jego stronie dług z tytułu kosztów procesu. Nie ma również znaczenia w zakresie spadku oceny wiarygodności takiego klienta wysokość zadłużenia. Tak długo, jak widnieje wpis klienta w KR D, co kwartał musi on składać dokumenty finansowe i co kwartał monitoruje się jego wypłacalność oraz utrudnioną procedurę uzyskania kredytu, a także obciąża wyższą marżą przy zawarciu umowy leasingu. Ponadto powód wielokrotnie musiał tłumaczyć się przed swoimi stałymi klientami (dostawcami) odnośnie sporności umieszczonej w KR D wierzytelności, a w przypadku jednego z kontrahentów powodowa, spółka utraciła możliwość dokonywania płatności z odroczonym terminem i do dziś dokonuje zakupów na zasadzie przedpłaty. Ponadto cementownia, współpracując z powodem, nie podniosła z tego powodu kwoty limitu kredytu kupieckiego. Telefony w kwestii w/w zadłużenia do powoda trwały przez okres do roku czasu. Powód nigdy wcześniej nie figurował w KR D. Powód nawiązując relacje handlowe z nowym podmiotem każdorazowo dokonuje sprawdzenia, czy podmiot ten nie figuruje w (...) czy KR D i niezależnie, czy dług jest sporny czy nie, nie udziela nowemu kontrahentowi towaru z odroczonym terminem płatności, zaś w przypadku stałego klienta wyjaśnia z nim sprawę sporności jego długu.. (dowód: mail do firmy leasingowej k. 13, pismo powoda do BS w S. z dnia 20.11.2018r. k. 15, zeznania św. A. D., D. K., W. J., zeznania powoda k. 134/2 – 136)

Powód w trakcie prowadzonego procesu o zapłatę kary umownej w dniu 19.01.2018r. dokonał mylnego przelewu na rachunek bankowy pozwanego w kwocie 4.351,74zł i pismem z dnia 23.01.2018r. zwrócił się o zwrot tej kwoty, którego to zwrotu od pozwanego nie uzyskał (dowód: niezaprzeczone twierdzenia powoda w uzasadnieniu pozwu, pismo powoda do pozwanego k. 14, uzasadnienie wyroku SR w G.k. 25/2). Wezwaniem z dnia 10.09.2020r. powód przedprocesowo wezwał pozwanego do zapłaty m.in. kwoty 10 tys. zł. objętej żądaniem pozwu oraz dokonania przeprosin, wyznaczając termin: 21.09.2020r. (przedsądowe wezwanie k. 16-18). W odpowiedzi pismem z dnia 2.10.2020r. pozwany nie uznał roszczeń wskazując, iż zgodnie z Ustawą z dnia 9.04.2010r. wpis opatrzony był wzmianką, że należność ma charakter sporny. (pismo k. 20).

Poza sporem było, iż powód nie złożył sprzeciwu od otrzymanego od powoda (...) wezwania do zapłaty kary umownej z dnia 29.03.2017r. i wpisu do rejestru, mimo że miał świadomość o takim prawie (zeznania powoda k. 136). Jak wynika z treści przedsądowego wezwania do zapłaty pozwanego do powoda z dnia 29.03.2017r. z rygorem zgłoszenia powoda do KR D, pozwany nie pouczył powoda o sprzeciwie, przysługującym zgodnie z art. 15 a cyt. Ustawy (dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 103)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 43 kc przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio do osób prawnych, zatem zgodnie z art. 23 kc dobrem osobistym osoby prawnej jest jego wizerunek, rozumiany jako dobre imię, rzetelność kupiecka, innymi słowy wiarygodność gospodarza. Zgodnie z art. 24§1 kc w razie naruszenia dobra osobistego ten, czyje dobro zostało naruszone, może żądać od naruszydciela, by ten dopełnił czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w tym przypadku chodziło o złożenie stosownych przeprosin wskazanych w pkt 1 petitum pozwu. Może również żądać zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Ochrona ta nie przysługuje, jeżeli działanie naruszające dobro osobiste, czy też zaniechanie nie jest bezprawne. Oznacza to, iż powód w takim procesie ma obowiązek wykazać, czy doszło do naruszenia jego dobra osobistego, zaś pozwany obalić domniemanie bezprawności jego zachowania, które to dobro naruszyło. O ile powód wykazał naruszenie jego dobra osobistego wyżej wskazanego, o tyle pozwany zwolnił się z odpowiedzialności, wykazując brak bezprawności jego działania w postaci zgłoszenia do KR D zgodnie z prawem i prawdą na datę zgłoszenia wierzytelności, która w dacie tego zgłoszenia była sporna, co pozwany zgłosił, dopełniając tym samym wymogu przepisu art. 2 pkt 4f Ustawy z dnia 9.04.2010r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych. Zgodnie z tym przepisem przez informacje gospodarcze rozumie się : dane dotyczące zobowiązania pieniężnego w zakresie: tytułu prawnego, kwoty, kwoty zaległości, daty powstania zaległości, informacji o postępowaniach dotyczących zobowiązania, informacji o

kwestionowaniu przez dłużnika istnienia całości bądź części zobowiązania , przy czym zgodnie z art. 2.2 cyt. Ustawy jako dłużnika rozumie się m.in. osobę prawną zobowiązaną względem wierzyciela w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą lub stosunkiem prawnym, a za wierzyciela rozumie się m.in. osobę prawną, której w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą lub stosunkiem prawnym przysługuje wierzytelność . Przez udostępnienie informacji gospodarczych rozumie się przekazywanie przez wierzyciela informacji gospodarczej do biura informacji gospodarczej oraz ujawnianie informacji przez to biuro. Zgodnie z art. 1 pkt 1 Ustawa określa zasady udostępniania informacji gospodarczych dotyczących wiarygodności płatniczej , pkt 4 ujawniania, przechowywania, aktualizacji i usuwania informacji gospodarczych, a informacje gospodarcze udostępnia się osobom trzecim. Zgodnie z art. 15 pkt 1 wierzyciel może przekazać do biura informacje gospodarcze o zobowiązaniu dłużnika niebędącego konsumentem wyłącznie wówczas, gdy łącznie spełnione są trzy warunki: 1/ Zobowiązanie powstało w związku z określonym stosunkiem prawnym, w szczególności z tytułu umowy związanej z wykonywaniem działalności gospodarczej, 2/ Łączna kwota wymagalnym zobowiązań dłużnika wobec wierzyciela wynosi 500zł i są one wymagalne co najmniej 30 dni, 3/ Upłynął co najmniej miesiąc od wysłania listem poleconym wezwania do zapłaty, zawierającego ostrzeżenie o zamiarze przekazania danych do biura. Zgodnie z art. 15 ust.2 w przypadku takim wierzyciel może przekazać do biura wyłącznie informacje dotyczące siebie jako wierzyciela wskazane w art.2ust.1 pkt 1 albo 3, dotyczące dłużnika niebędącego konsumentem określone w art. 2.1 pkt albo 3; zobowiązania te zostały określone w art. 2 ust.1 pkt 4, a biuro nie przyjmuje informacji przekazanej niezgodnie z ust.1. Zgodnie z art. 15 a Dłużnik, który otrzymał wezwanie do zapłaty, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3 albo art. 15 ust. 1 pkt 3 albo ust. 1a, może zgłosić wierzycielowi sprzeciw wobec zamiaru przekazania danych do biura. Wezwanie, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3 albo art. 15 ust. 1 pkt 3 albo ust. 1a, zawiera informację o możliwości zgłoszenia przez dłużnika sprzeciwu. Wierzyciel, który nie uwzględnił sprzeciwu dłużnika kwestionującego istnienie zobowiązania w całości lub w części lub uznającego wierzytelność za przedawnioną w całości lub w części i przekazuje informację gospodarczą do biura, jest obowiązany zawrzeć te dane w informacji gospodarczej przekazywanej do biura.

Po analizie treści zapisów w/w Ustawy sąd uznał, że pozwany wykazał brak bezprawności działania, bowiem przekazał do biura wyłącznie informację wskazaną w w/w przepisach, do czego miał pełne prawo zgodnie z cyt. art. 15 oraz definicją: „wierzyciela”, „dłużnika” i „zobowiązania pieniężnego”. Ustawa skoro uznaje za informację gospodarczą informację o kwestionowaniu przez dłużnika istnienia zobowiązania , jak również informację o postępowaniach sądowych dotyczących zobowiązania daje uprawnienie stronie, która uważa się za wierzyciela, do umieszczenia informacji w biurze bez potrzeby uprzedniego wytoczenia procesu sądowego o sporną wierzytelność i jego zakończenia prawomocnym orzeczeniem uwzględniającym roszczenie. Tym samym powód wypełnił dyspozycję art. 2 i 15. Zważywszy bowiem należy, iż kara umowna wbrew twierdzeniom powoda wynikała z umowy stron zawartej w dniu 17.03.2015r., bo strony zastrzegły ją w § 3 pkt 3.33 Regulaminu stanowiącego integralną część umowy, a przepis w/w ustawy wymaga tylko, by dług/wierzytelność pozostawał w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą lub stosunkiem prawnym, zatem wcale źródłem długu/ wierzytelności nie musi być umowa. Ponadto pozwany umieścił informację o sporności tej wierzytelności, zatem działał zgodnie z ustawą, wyłączając tym samym swoją bezprawność. Pozwany wcale nie musiał czekać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu w przedmiocie kary umownej. W świetle treści uzasadnień wyroków obu instancji, którymi oddalono powództwo o zapłatę tej kary, nie było oczywistym w ocenie tego sądu, że ta wierzytelność nie istnieje, że jest oczywiście bezzasadna; przeciwnie, nawet sam powód zwracał się do pozwanego o rozwiązanie umowy sprzedaży energii, tym samym interpretował ją, że weszła ona w życie. W ocenie sądu wykładnia zapisów umowy z dnia 17.03.2017r. , przecież podpisanej w sposób ważny przez obie strony, zatem obowiązującej od dnia jej podpisania wcale nie była jednoznaczna na niekorzyść dla pozwanego, nawet dla prawnika : sąd w tym składzie nie utożsamia pojęcia „uniemożliwienie realizacji sprzedaży energii” z pojęciem „skutków umowy od dnia 1.01.2016r.”. Można bronić poglądu, że czym innym jest wejście w życie umowy : ta wchodzi w życie w dacie jej podpisania i niewątpliwie od tej daty obowiązuje zapis dotyczący kary umownej, a czym innym jest zapis dotyczący daty rozpoczęcia jej realizacji, rozumianej jako sprzedaż energii, czyli faktyczną dostawę do punktu odbioru; ta miała nastąpić od dnia 1.01.2016r. Pojęcie „sprzedaż” nie jest pojęciem prawnym, nie jest to stricte ani umowa sprzedaży ani czynność faktyczna, zatem w rozumieniu jednych sprzedaż to umowa , w rozumieniu innych sprzedaż to dostawa/ wydanie towaru. Powyższe ocenił i przesądził dopiero prawomocny wyrok sądu II instancji, gdzie nawet wyrok sądu I instancji zapadł znacznie później, niż data zgłoszenia i umieszczenia powoda w KR.D. Sąd w tym składzie nie podziela

poglądu prawnego SA w K. I ACa 430/10. (przywołany przez SO w W. XX GC 1009/12). Odnośnie tego ostatniego SO orzekał na innym stanie faktycznym, choć w uzasadnieniu podzielił pogląd SA w K., natomiast Sąd w K. orzekał w analogicznym stanie faktycznym, choć nie obowiązywał wówczas przepis art. 15 a cyt. Ustawy z tą tylko różnicą, że sporna wierzytelność zgłoszona jako taka do rejestru, nie była następnie przedmiotem procesu cywilnego, lecz była przedmiotem samodzielnych ustaleń i oceny prawnej w procesie właściwym o ochronę dóbr osobistych spółki. Sąd ten po przeprowadzeniu dowodów na okoliczność zasadności spornej wierzytelności przyjął ostatecznie, iż wierzytelność/dług zgłoszone do KRD jako sporna, nie przysługiwała i per se obciążył tym pozwanego, który miał nie wykazać tym samym braku bezprawności zgłoszenia. Sąd tym składzie nie zgadza się z tym poglądem. Skoro sam ustawodawca uznał, iż „informacją gospodarczą” w rozumieniu cyt. Ustawy jest wierzytelność/dług sporny między stronami, bez obowiązku legitymowania się wyrokiem prawomocnym, to podanie takiej informacji gospodarczej jako zgodne z prawem nie jest bezprawne. Z zasady zaś sporność wierzytelności oznacza, iż wierzyciel uważa ją za zasadną, a dłużnik odwrotnie – rozstrzygnięcie sporu należy tylko do sądu.

Brak podstaw do stawiania zarzutu pozwanemu, iż nadużył prawa, podając informację gospodarczą sprzecznie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa w myśl art. 5 kc. Po pierwsze zarzutu tego nie może podnosić powód jako uzasadnienie i podstawa powództwa, lecz zarzut ten przysługuje tylko pozwanemu jako linia obrony p –ko roszczeniu powoda, który zgłaszając je działa sprzecznie z zasadami art. 5kc. Po drugie, aby na tej podstawie zarzucać pozwanemu bezprawność zachowania (zapewne chodzi tu może o cel ustawy zgodnie z art. 1 pkt 1 Ustawy : informacja gospodarcza służy ocenie wiarygodności płatniczej podmiotów), choć szczegółowo tego powód nie uzasadnił ani w pozwie, ani na rozprawie, to sam ustawodawca zdecydował i przesądził, iż sporny dług/wierzytelność jest per se informacją gospodarczą w rozumieniu tej ustawy i wcale nie musi tu zachodzić przesłanka zachwiania wypłacalności podmiotu gospodarczego (dłużnika), by wierzyciel mógł takiego dłużnika zgłosić do KRD. Ustawodawca nie wskazał takiej przesłanki w art. 15 jako podstawy złożenia wniosku o wpis do KRD. Zatem to obowiązkiem powoda było w tym wypadku wykazać, iż podanie takiej informacji przez pozwanego miało wyłącznie cel inny, niż wskazany w ustawie: szykanę, oczernienie, wymuszenie zapłaty. Takie twierdzenie zaś byłoby uprawnione tylko w sytuacji oczywistej dla każdego przeciętnego podmiotu prawa bezzasadności wierzytelności: zgłoszenie wierzytelności oczywiście fikcyjnej, np. mającej wynikać z umowy, gdy żadnej umowy strony nie podpisywały. Ocena zaś tej konkretnej wierzytelności, w szczególności, czy strony wiązała umowa z dnia 17.03.2015r., czy nie, nie była jednoznaczna nawet dla samego powoda skoro skierował pismo do pozwanego z prośbą o jej rozwiązanie z uwagi na innego sprzedawcę i dystrybutora. Składając tej treści pismo musiał zatem uważać, że umowa ta wiąże strony, zwłaszcza, że pozwany został pozytywnie zweryfikowany jako nowy sprzedawca. Odnośnie zaś braku pouczenia powoda w wezwaniu do zapłaty o prawie powoda do sprzeciwu, brak tego pouczenia nie był podstawą faktyczno- prawną powództwa, powód wiedział o przysługującym mu prawie, nie skorzystał z niego, podobnie jak i prawie złożenia sprzeciwu na etapie ujawnienia informacji gospodarczej (art. 21 a Ustawy), czym wzmocnił legitymację powoda do zasadności umieszczenia tej informacji w KRD.

Odnośnie zaś dodatkowego zarzutu powoda, iż pozwany nie dokonał ujawnienia informacji gospodarczej w postaci zmniejszenia długu, również nie sposób doszukać się tu bezprawności działania pozwanego, skoro powód domagał się zwrotu tej kwoty jako mylnie wpłaconej pozwanemu. Pozwany nie zarachował tej kwoty na poczet spornego zadłużenia, nie mógł zatem zgłosić zmniejszenia wysokości tego zadłużenia do KRD, a bezpodstawnie odmawiając jej zwrotu, mógł być na tej podstawie umieszczony przez powoda w KRD, jak również powód mógł przymusowo dochodzić zapłaty tej wierzytelności w procesie cywilnym, z czego powód nie skorzystał. Ponadto powód nie wykazał, by wskutek nieujawnienia informacji przez pozwanego o zmniejszeniu długu doszło do naruszenia jego dobra osobistego. Dowody zgromadzone w sprawie, w tym dowody osobowe wskazują, iż naruszenie dobra osobistego nastąpiło tylko na skutek ujawnienia informacji o zadłużeniu powoda w tytułu kary umownej, bez względu na wysokość zadłużenia.

Dodatkowo Sąd oddalił powództwo w zakresie pkt 2 żądania odpowiedniej sumy pieniężnej, gdyż powód wskazał beneficjenta tej sumy jako niemającego zdolności sądowej i procesowej oraz prawnej. Nie było podstaw prawnych do odrzucenia pozwu z tego powodu, gdyż art. 199 kpc odnosi się wyłącznie do stron procesu, nie było też podstaw prawnych, by wzywać stronę powodową do prawidłowego oznaczenia osoby trzeciej, w tym wypadku był nim

organ założycielski i zarządzający publiczną szkołą podstawową jako posiadający zdolność sądową i procesową, jak również zdolność do czynności prawnych i zdolność prawną, dlatego też braki te skutkowały merytoryczną oceną bezzasadności takiego roszczenia, co skutkowało w następstwie oddaleniem żądania wobec jednostki, która z uwagi na brak tych zdolności nie stanowi podmiotu prawa, ani nie posiada statusu wierzyciela do ewentualnego dochodzenia zapłaty kwoty żądanej w pkt 2 pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 108 kpc w zw. z art./ 98 §1 i 3 kpc : koszty zastępstwa procesowego w minimalnej stawce od naruszenia dobra osobistego wysokości 720 zł na podst. § 8.1 pkt 2 Rozp. MS oraz od w.p.s. z pkt 2 pozwu: 10.000zł w wysokości 1800 zł na podst. § 8.2 Rozp. MS oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa: 17 zł